

Sygn. akt IV CSK 450/17

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa M.W.
przeciwko Grupie [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T. (poprzednio w D.)
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 marca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 13 kwietnia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W związku z wniesieniem przez stronę pozwaną Grupę [...] sp. z o.o. skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, pozwany przytoczył przyczynę z art. 398⁹ § 1 punkt 2 k.p.c., którą jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Przez tę rozbieżność należy rozumieć brak zgodności rozstrzygnięć w sprawach o takich samych lub bardzo podobnych stanach faktycznych, w których mają zastosowanie te same przepisy, wykładane lub stosowane w sposób prowadzący do odmiennych – zróżnicowanych albo sprzecznych – orzeczeń albo decyzji procesowych. Jest zatem oczywiste, że rozbieżności tej nie ma w sytuacji, w której sądy wysnuwają odmienne wnioski prawne, a następnie wydają różne orzeczenia w sprawach o różnym podłożu faktycznym, przy braku tożsamyh lub bardzo zbliżonych ustaleń faktycznych albo przy zasadniczo innych żądaniach i zarzutach stron. Nie należy więc zrównywać wielokierunkowości stosowania prawa w niejednakowych stanach faktycznych oraz różnorodności orzecznictwa – naturalnej i uzasadnionej – z rozbieżnością

orzecznictwa, zasadniczo niepożądaną i wymagającą krytycznej oceny oraz ewentualnej eliminacji. Skarżący wskazał, że jego wątpliwości dotyczą wykładni art.207 § 6 k.p.c. przewidującego, że sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Ustalenie znaczenia tego przepisu nie nastręcza jednak trudności, a jego stosowane zależy od okoliczności każdej indywidualnie rozpatrywanej sprawy.

Pozwany powołał się także na oczywistą zasadność skargi, co obligowało do wykazania kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widocznego przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez wnikania w szczegóły sprawy. Przesłanka ta występuje w sytuacji ewidentnego naruszenia prawa, którego stwierdzenie nie wymaga dokonywania pogłębionej analizy i studiowania akt sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ., z dnia 21 maja 2008 r., nie publ., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, nie publ., dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, nie publ. oraz z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08, nie publ.), czego pozwany nie uczynił, ograniczając się do powtórzenia uzasadnienia podstaw kasacyjnych. Czym innym jest jednak uzasadnienie podstaw kasacyjnych, a czym innym wykazanie za pomocą wyvodu prawnego, że zachodzi przyczyna kasacyjna przytoczona we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

jw